

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๕

วัดกิเลสวัดธรรมวัดที่ใจ

วันนี้เป็นวันมหามงคลแก่พี่น้องชาวอุตรเรา เราพูดในฐานะพ่อกับลูกหรือเป็น
กันเองว่า ฟ้าหญิงท่านเสด็จมาเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรครอบเมืองอุตรเรา ให้มีความผาสุก
ร่มเย็นยิ้มแย้มแจ่มใสในผู้ใหญ่ในศิลาในธรรม นี้เรียกว่าเป็นมงคล ท่านเสด็จมาบ่อย ๆ
เพราะท่านทรงเสาะแสวงหาธรรมอันล้ำเลิศ ในแหล่งแห่งไตรภพนี้ไม่มีอะไรเสมอธรรม
คำว่าธรรมคำเดียวเท่านั้นโลกตายใจกันทั่วถึงหมด เพราะฉะนั้นศาสนาต่าง ๆ เขาจึง
เอาคำว่าธรรมว่าศาสนาออกเดินหน้า ๆ เสมอ ส่วนด้านหลังจะมีพิษมีภัยอย่างไรเขาไม่
นำออกมา แต่คำว่าศาสนธรรมออกตลอด นี่ก็เพราะธรรมที่โลกตายใจ

เราถ้ามีธรรมในใจของเราแต่ละคน ๆ มากน้อย เราจะมีความตายใจและมี
ความอบอุ่นภายในตัว มีความไว้วางใจตนเองได้ เป็นความผาสุกร่มเย็น ธรรมแทรกที่
ตรงไหนเป็นความผาสุกร่มเย็น เป็นลำดับลำดับของผู้ที่มีความสามารถปฏิบัติธรรม
ธรรมเข้าสู่ใจ เพราะฉะนั้นคำว่าธรรมจึงไม่เคยปราศจากโลกนี้ไป มีมากก็กักก็กัปป์ตลอด
ไป เช่นเดียวกันกับสิ่งที่เข้าคอกต่อกัน ที่ภาษาธรรมะท่านให้ชื่อว่ากิเลส นั่นคือความ
มัวหมองมืดตื้อ ทำสัตว์ให้เสียหายล่มจมไปได้ตลอดมา ส่วนธรรมเป็นเครื่องรื้อฟื้นสัตว์
โลกให้ตื่นตัวจากความกล่อมของกิเลสให้หลงไปเรื่อย ๆ ตลอดมาอย่างนี้ ทั้งธรรมทั้ง
กิเลสจึงเป็นของคู่เคียงกันมา รวมให้รู้ชัดเจนก็คือเอาหัวใจของเราออกวัดดู

เราจะวัดดูกิเลส วัดดูธรรม เราจะวัดได้ที่หัวใจ เพราะกิเลสก็ดี ธรรมก็ดี จะ
สัมผัสรับรู้ได้ที่ใจเท่านั้น ที่อื่นใดไม่มีที่อยู่สัมผัสได้เหมือนจิตใจ คำว่าใจคือนักรู้ สัตว์
ก็รู้ทุกประเภทของสัตว์ กระทั่งถึงมนุษย์เราที่รู้ตัวรู้ชั่วรู้บุญรู้บาป จึงเป็นที่สถิตของธรรม
ได้เป็นอย่างดี ธรรมมีอยู่ที่ไหนมีความสงบเย็นใจ เราให้น้อมธรรม จะอยู่ที่ไหนก็ตาม
ไม่นอกเหนือจากจิตซึ่งเป็นผู้รู้ นี้ จะรับสัมผัสสัมพันธ์ทั้งดีและชั่ว ธรรมทั้งหลายก็มา
รวมอยู่ที่ใจ คำว่าเลิศเลอก็คือใจ ถ้าได้ปฏิบัติธรรมให้สัมผัสสัมพันธ์เข้าสู่ใจแล้ว ตัวเอง
ก็ร่มเย็นเป็นสุขเป็นลำดับลำดับไป ในกิริยาอาการที่แสดงออกไปจากธรรมเป็นเครื่อง
เตือน ได้แก่ สติธรรม ปัญญาธรรม เตือนออกไป เราจะรู้ความผิดถูกดีชั่ว สิ่งใดที่ควร
ละเว้นเราก็ละเว้นตามธรรมที่เตือนบอกว่าไม่ควรทำ สิ่งใดที่ควรจะทำเพ็ญให้มีให้เจริญ
ยิ่งขึ้นภายในใจของเรา สติธรรม ปัญญาธรรม จะพินิจพิจารณาเรียบร้อยแล้วบังการ
ออกมาให้ทำสิ่งนั้น ๆ รวมแล้วก็มาอยู่ที่ใจของเรา

คำว่าธรรมนั้นมารวมอยู่ที่ใจผู้ปฏิบัติธรรม เช่นอย่างเราทั้งหลายที่รวมกันอยู่
เวลานี้ ก็มีธรรมเป็นเครื่องตายใจ เป็นเครื่องอบอุ่น เป็นที่ฝากเป็นฝากตายใจของเรา ผู้มี

มาปฏิบัติต่อตัวของเรา ผลเกิดขึ้นก็เป็นความดีงามสำหรับตัวของเราเอง มีความสงบ
ร่มเย็น นี่เรียกว่าธรรม ธรรมตั้งแต่ธรรมพื้น ๆ ของเราที่จะปฏิบัติได้ตามกำลังของตน
จนกระทั่งถึงธรรมสูงสุดวิมุตติพระนิพพาน เป็นธรรมทั้งนั้น ๆ นี่ละที่ทำให้ความร่มเย็น
แก่โลกมาตลอดเวลาที่ก็ปีก็กลับ พระพุทธเจ้าพระองค์นี้ตรัสรู้ขึ้นมา คำว่าตรัสรู้นั้นก็คือ
รู้ความจริงทั้งหลายซึ่งอยู่ในแดนโลกธาตุนี้ แล้วคัดเลือกสิ่งใดดีสิ่งใดไม่ดีนำออกมาสั่ง
สอนสัตว์โลก

หลังจากที่ตรัสรู้ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างอย่างตลอดทั่วถึงแล้ว เพราะฉะนั้นคำ
ว่า ศาสดา ๆ จึงเป็นศาสดาที่เฉลียวฉลาดรอบคอบรอบชิตครอบโลกธาตุไปหมดแต่ละ
องค์ ๆ นี่ที่ท่านนำธรรมมาสอนโลก เวลานี้ก็พระสมณโคดมของเรา เราอย่าไปคิดตั้งแต่
ชื่อแต่นาม พระสรีระ ความเป็นอยู่ ความตายไปของท่าน ธรรมนี้เป็นธรรมตลอดมาไม่
มีคำว่าตาย อันนั้นเป็นสิ่งที่พลัดพรากจากกันไปได้ คำว่าศาสดาก็คือธรรมนั้นแล พระ
พุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นเป็นศาสดาก็เพราะธรรมพาให้เป็นศาสดา ธาตุชั้นธก็ชั้นธ
ธรรมดา

ท่านจึงแสดงไว้ว่า โย ธมฺมํ ปสฺสตี โสมํ ปสฺสตี นาม. ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นชื่อ
ว่าเห็นเรตตาคต ท่านไม่หมายคำว่าพระสรีระเป็นตตาคต นั้นเป็นแต่เพียงเรือนร่าง
ของตตาคตคือของศาสดา ได้แก่พระจิตที่เลิศเลอครองพระสรีระอยู่นั้น เวลาพระองค์
ปรินิพพานไปแล้วก็เป็นธรรมดาเช่นเดียวกับโลกทั่วไป ที่ล้มหายตายจากพลัดพรากกัน
ไป แต่ธรรมนั้นคือใจ ใจนี้ไม่เคยตาย พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วก็คือธรรมอันเอก ธรรม
อันเอกนี้แลที่ท่านว่า ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรตตาคต คือเห็นธรรมนี้ เริ่มมาตั้งแต่จิต
ของเราสงบเยือกเย็นจากการปฏิบัติธรรม เช่น นักภาวนา จิตเริ่มสงบร่มเย็น เริ่มมอง
เห็นศาสดาแล้วคือธรรม ได้แก่ สมถธรรม สงบเย็นเข้าไป สว่างไสวเข้าไปเท่าไรก็เห็น
องค์ศาสดาชัดเจนเข้าไป เรียกว่าศาสดาแท้ที่อยู่ใจ

ใจได้รับธรรมเป็นเครื่องบำรุงส่งเสริมมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งเห็นศาสดาองค์เอก
มากขึ้น ๆ เป็นลำดับลำดับ นี่ละศาสดาแท้คือธรรม จะปรากฏขึ้นที่ใจของผู้ปฏิบัติธรรม
ปฏิบัติไปมากจิตมีความสว่างไสวเท่าไร ก็ยิ่งทรงความสุข เพิ่มความสุขขึ้นมาก ๆ สิ่ง
เลวร้ายทั้งหลายก็ค่อยจางไป ๆ หัวใจดวงนั้นครองความสุขกับธรรมไปโดยลำดับลำดับ
นี่เรียกว่ากราบไหว้พระพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลา ด้วยอำนาจแห่งธรรมครองใจของเรา
ท่านจึงว่า ผู้ใดอยากเห็นตตาคตให้ปฏิบัติธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมเห็นธรรมนั้นแล ชื่อว่าผู้
เห็นตตาคตไปโดยลำดับ

ท่านไม่ได้บอกว่าให้ไปดูเมืองอินเดีย เมืองไหน ๆ ที่ท่านประสูติ ตรัสรู้
ปรินิพพาน ท่านให้ดูใจของเราชำระใจของเราที่มีสิ่งมัวหมองอยู่ภายในนั้น ด้วยอรรธ

ด้วยธรรมคือความพากความเพียร ความอุตสาหะพยายาม เจริญเมตตาภาวนา บำเพ็ญทาน รักษาศีล อบรมจิตใจของตน นี้เรียกว่าให้พยายามเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าที่ตรงนี้ เมื่อเข้าเฝ้าตรงนี้แล้วก็เท่ากับเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าที่เมืองอินเดีย ยังใกล้ชิดติดพันกว่านั้นอีก พระพุทธเจ้าปรินิพพานที่เมืองอินเดียนั้นเป็นเหมือนโลกทั่วไป ใครเกิดที่ใดควรจะตายที่ใด ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคลเกิดได้ตายได้ทั่ว ๆ ไป ไม่เป็นสาระสำคัญอะไรยิ่งกว่าธรรมภายในจิตใจ พระพุทธเจ้าเลิศเลอที่ธรรมภายในพระทัย เราทั้งหลายก็ควรจะปฏิบัติตนให้สมชื่อสมนามว่าเราเป็นลูกชาวพุทธ

เวลานี้ศาสนาพุทธของเรารู้สึกห่างเหินจากพี่น้องชาวพุทธเรามากมาย ไม่ต้องพูดที่อื่นใด หลวงตาเองเป็นผู้นำธรรมออกสอนพี่น้องทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่ง ๔ ปีมาแล้ว ได้เกี่ยวพันกับพี่น้องทั้งหลายมากเป็นพิเศษกว่าเวลาอื่นใด ครั้นมองดูแล้วก็มาเห็นความเคลื่อนไหวของเรา ภายในตัวของเราเองนี้ รู้สึกจะห่างเหินกับบรรดากับธรรมมากที่สุดทีเดียว จึงควรปรับปรุงแก้ไขตัวเองให้เป็นคนดีขึ้นเรื่อย ๆ ในตัวของเรานั้นแหละ ถ้าเราจะปล่อยตัวไปเรื่อย ๆ นี้ก็เรียกว่าหลักลอยตลอดมา เกิดมาก็เป็นคนหลักลอยหาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ แล้วผลบุญอันดีงามก็พาให้เกิดมาเป็นมนุษย์นี้ ครั้นเกิดเป็นมนุษย์แล้วเราก็อยู่แบบเลื่อนลอย นี้ไม่แน่นอนนักจะว่าเกิดเป็นมนุษย์นี้ต่อไปจะเกิดเป็นอะไรอีก ถ้าความประพฤติของเราไม่ดีก็จะทำให้ต่ำลง ๆ ถึงเปรตถึงผีถึงนรกอเวจี ทั้ง ๆ ที่เราเป็นอภิปุณฺณมนุษย์อยู่เวลานั้นนั่นแล พอเปลี่ยนแปลงไปจากนี้แล้ว ก็เปลี่ยนแปลงไปด้วยอำนาจแห่งการกระทำ

กระทำดีจะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีเสมอไป หากกระทำชั่วจะเปลี่ยนแปลงไปในทางชั่วเสมอไป เวลานี้เราเป็นผู้รับผิดชอบเราทุกคน ๆ ขอให้พิจารณาเสียตั้งแต่บัดนี้ โดยถือธรรมพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องยืนยันรับรองในการปฏิบัติตัวของเรา เราจะเป็นที่แน่ใจเป็นลำดับลำดับไป ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องรับรองยืนยันความถูกต้องดีงามของเราแล้ว เราก็จะเหลวไหลไปเรื่อย ๆ โดยลำพังเราไม่มีธรรมเข้าเป็นที่ยึดที่เกาะแล้ว ไม่มีทางที่จะดีได้เลย ต้องอาศัยธรรมเป็นเครื่องยึดเครื่องเกาะ

คำว่าธรรมนี้โลกทราบทั่วกัน เป็นคำกลาง ๆ ก็คือความเลิศเลอสุดยอดนั่นแล เรียกว่า ธรรม ที่โลกตายใจ ให้นำมาประพฤติปฏิบัติ อย่าเห็นแก่ได้ เห็นแก่กิน เห็นแก่หลับแค้นนอน เห็นแก่เตร็ดเตร่เร่ร่อน ซึ่งไม่มีวันพอแหละ อันนี้เป็นเรื่องของกิเลสจุลลาคไป ยิ่งเคยตัวไปมากเท่าไร ยิ่งคล่องตัวในทางต่ำทราวมไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็ล้มเหลวตายทิ้งเปล่า ๆ สู้สัตว์เขาตายไม่ได้ มนุษย์รู้จักดีจักชั่วรู้จักบาปจักบุญตายนี้สู้สัตว์ไม่ได้ เพราะรู้ดีแต่ไม่ทำดี รู้ชั่วแต่ไม่ละชั่ว ทำแต่ความชั่วอย่างนี้ ตายไปแล้วมันก็เลวลงไป

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ทุกบททุกบาทในธรรมทั้งหลาย เป็นเครื่องรับรอง สัตว์ว่า ถ้าปฏิบัติตามศาสนธรรมที่พระองค์ประทานไว้แล้วนี้ จะเป็นข้อยืนยันรับรองตนเองได้ตลอดไป ไม่ว่าจะธรรมแง่ใดมุมใดเป็นเครื่องรับรองตนจากการปฏิบัติของตนนั้น ๆ ไปเรื่อย ๆ ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องยืนยันก็หาที่ตายใจไม่ได้มนุษย์เรา ลมหายใจนี้มันขาดได้นะ ลมหายใจขาดเท่านั้นภูมิหรือความเป็นมนุษย์นี้ก็หายไปพร้อม ๆ กัน ทีนี้ภูมิ เทวบุตรเทวดา หรือภูมิของเปรตของผีจะแทรกเข้ามาทันที ใครทำชั่วช้าลามกภูมิของเปรตของผีของนรกอเวจีจะแทรกมากับจิตดวงนี้ แล้วก็นำจิตดวงนี้ลงไปตามกรรมของตน ถ้าผู้ทำความดีงาม ภูมิแห่งเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมก็จะแทรกเข้ามาทันที ๆ แล้วไปสู่สถานที่ที่ดีคติที่พึงหวังได้ นี่คือธรรมคือความดี

ให้หาสิ่งรับรองเสียตั้งแต่บัดนี้ เราอย่าปล่อยอย่างวางว่าเป็นของผู้อื่นผู้ใดจะมา เป็นความจำเป็นแทนเราได้ ทั้งการทำดีและการทำชั่วเป็นเรื่องของเราจะรับผลของทั้งสองอย่างนั้นด้วยกัน จึงต้องให้พากันระมัดระวังทุกคน เราเป็นลูกชาวพุทธ หลวงตา ห่วงใยพี่น้องทั้งหลายมากเกี่ยวกับทางด้านจิตใจ ไม่ค่อยมีหลักมีเกณฑ์ ไม่ค่อยมีที่พึ่งที่ยึดกันเลย มีแต่สิ่งภายนอกไขว่คว้ากัน คนนั้นก็ไขว่คว้า คนนี้ก็ไขว่คว้า คนนั้นก็สำคัญว่าสิ่งนั้นดีสิ่งนี้งาม เลยเอาสิ่งนั้นมาเป็นที่พึ่งของใจ ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ฐานะของกันและกันเลย อันนั้นเป็นที่พึ่งสำหรับส่วนร่างกายเท่านั้น ที่พึ่งของใจคือธรรม ธรรมต้องมีในใจ จะมีสมบัติเงินทองข้าวของมากน้อย ธรรมต้องให้มีในใจเสมอ ถ้าขาดธรรมเสียอย่างเดียวสิ่งเหล่านั้นไม่มีความหมาย ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

คนเราเวลานี้ทุกสิ่งทุกอย่างดัดแปลงได้นะ ถ้าชั่วแก้ไขให้ดีได้ ดีถ้าต้องการทำชั่วยังทำได้เวลานี้ ตายไปแล้วไม่เกิดประโยชน์อะไร มีแต่รอผลแห่งความดีชั่วที่ตนทำแล้วนั้น จะทำให้เราได้เสวยนะ ดีก็เสวยเป็นความสุข ชั่วก็เสวยเป็นความทุกข์ ให้รีบพิจารณาเสียตั้งแต่บัดนี้ ธรรมของพระพุทธเจ้านั้นเลิศเลอสุดยอดแล้ว เป็นที่ตายใจได้ทุกบททุกบาทของผู้บำเพ็ญธรรม ไม่มีอะไรที่จะผิดพลาดไปเลย ตายใจ ๆ ทางโลกทางสงสารเราก็รู้แล้วว่าโลกนี้เป็นโลกหมุนเวียนติดดินด้วยกัน เพราะธาตุชั้นธรมีความบกพร่องต้องการ การอยู่การกินการหลับการนอนการใช้สอยไปมาต่าง ๆ ต้องติดต้องตั้ง ถือว่าเป็นความจำเป็นอย่างหนึ่ง นี้เกี่ยวกับเรื่องร่างกาย

เรื่องจิตใจนั้นก็ให้ติดให้ตั้งทางศีลทางธรรม เพื่อศีลเพื่อธรรมเข้าสู่ใจของตนเรียกว่าได้ที่พึ่ง ๆ เป็นลำดับลำดับไป ถ้าไม่มีอันนี้แล้วไม่มีความหมายนะ เราอย่าไปหวังอะไรว่าจะมาเป็นที่ยึดที่เกาะฝากเป็นฝากตายความสุขความทุกข์ของเราได้ นอก จากความดีของเราเท่านั้น สิ่งเหล่านั้นมีแต่ทำใจของเราให้เพลินลุ่มเนื้อลุ่มตัวไปเรื่อย ๆ นี่ท่านว่าคนห่างเหินศาสนา สำหรับชาวพุทธเราเรียกว่าห่างเหินศาสนา คือหลัก

เกณฑ์ที่ตายตัวเพื่อฝากเป็นฝากตาย แต่เราขาดไปเสียภายในใจ ไม่ได้เสาะแสวงหาให้เป็นที่ยอบอุ่นแก่จิตใจของเรา นี่เรียกว่าขาดที่พึ่ง

ไปนอนอยู่บนกองเงินกองทองเท่าภูเขาก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร กองเงินกองทองก็เป็นเงินเป็นทอง เราก็คือเงินเรา เมื่อไม่มีหลักยึดภายในใจแล้ว ตายแล้วก็เฝ้าอยู่บนกองเงินกองทองนั้นแหละ จะไปเฝ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเรามีสมบัติภายใน คือจิตใจดีงามได้บำเพ็ญมาแล้ว ตายที่ไหนนอนที่ไหนก็เป็นความดีของเราทั้งนั้น ๆ ให้ยึดเอาตรงนี้ อย่าไปยึดที่อื่นให้มากยิ่งขึ้น ธรรมนี้เป็นธรรมชาติเลิศเลอ เลิศเลอมาตลอด พระพุทธเจ้าที่มาสอนโลกได้ทรงสัมผัสสัมพันธ์กับธรรมนี้เต็มพระทัยมาแล้ว เป็นที่ลงใจเต็มสัดเต็มส่วนแล้วจึงมาสอนโลกให้เป็นที่แน่ใจตามนั้น เราผู้ฟังก็ให้พยายามอดุสำหรับดำเนินตามทางของศาสนา เราจะมีหลักยึดภายในจิตใจของเรา มีความสุขความเจริญ

ชาตินี้มีชาติหน้าก็มี เหมือนเมื่อวานนี้มี วันนี้ก็มี แล้ววันพรุ่งนี้ก็มี วันเดือนปี จะสืบทอดกันเป็นลำดับลำดับมาเป็นอย่างนี้ตลอดไป แล้วจะเป็นไปตั้งกัปตั้งกัลป์ อันนี้เรื่องความเกิดตายของสัตว์โลกก็มีมาอย่างนี้ เกิดตายมาอย่างนี้เรื่อย ๆ ตลอดไป จนกระทั่งเราได้สร้างคุณงามความดีเต็มเม็ดเต็มหน่วย สามารถสังหารสิ่งที่พาให้เกิดภพเกิดชาติต่อไปนั้นขาดสะบั้นลงจากใจแล้ว นั้นแลจะรู้ประจักษ์ตัวเองว่าสิ้นแล้วความเกิดซึ่งติดแนบมากับความทุกข์ทั้งหลาย ความทรมานทั้งปวงมาอยู่ที่จิตดวงมีเชื้อพาให้เกิดอยู่นี้แล บัดนี้ได้สิ้นซากลงไปแล้วความเกิดไม่มี ความตายจะมีมาจากไหน ความทุกข์ก็ไม่มี

นี่ละจิตเมื่อชำระชักรฟอกให้ถึงขั้นที่สุดจุดหมายปลายทางแล้ว ย่อมประจักษ์ในตัวเองไม่ต้องไปถามใคร รู้เองภายในตัว ถ้าไม่เช่นนั้นก็ต้องหมุ่นไปอย่างนี้เรื่อย ๆ เหมือนวันคืนปีเดือนนี่ละ มันหมุ่นของมันไปอย่างนั้น แต่ไปเรื่อย ๆ จิตของเรามีทางจะแยกแยะได้ มันหมุ่นไปอย่างนี้ก็ตาม เมื่อมีสิ่งมีปัจจัยให้พาหมุ่นมันก็หมุ่น แต่ตัดปัจจัยที่พาให้เกิดให้ตายให้ได้รับความทุกข์ความลำบาก ออกจากจิตใจโดยสิ้นเชิงแล้ว เรื่องความเกิดความตาย ความทุกข์ความลำบากทั้งหลายที่ติดแนบมากับความเกิดนี้ก็ขาดสะบั้นไปตาม ๆ กัน นี่ละผลแห่งการปฏิบัติธรรมเป็นผลสุดยอด ท่านว่า นิพพานเที่ยง ก็คือจิตใจดวงนี้ ที่พ้นแล้วจากกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ไปหมดแล้วก็เที่ยง ท่านว่า นิพพานเที่ยง ธรรมของผู้ที่เที่ยงแล้ว ได้สำเร็จจอร์หันต์บั้งขึ้นมาตอนนั้นแหละ เรียกว่าเที่ยงแล้ว ๆ เป็นตลอดอนันตกาล ไม่มีความเคลื่อนไหวไปไหนอีกเลย มีแต่ความเที่ยงอยู่ตลอดเวลา

นั่นท่านเรียกว่านิพพานเที่ยง นอกจากนั้นกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เกี้ยวโยงอยู่ตลอดเวลาให้เปลี่ยนแปลงไปอยู่เสมอ เราไม่ได้อย่างนั้นแต่ให้ถือจุดอันสำคัญที่เลิศ

เวลานั้นไว้เพื่อก้าวเดินต่อไป เราจะเกิดในชาติใดภพใดซึ่งเป็นการหมุนเวียน เหมือนกับเมื่อวานวันนี้วันพรุ่งนี้เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ก็ตาม แต่เราก็เปลี่ยนไปทางที่ถูกที่ดีภพชาติที่ดี เข้า.เปลี่ยนจากมนุษย์ไปเป็นเทวบุตรเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เรื่อย เปลี่ยนจากนั้นเข้าสู่บรมสุข นี่เปลี่ยนทางดีเปลี่ยนอย่างนี้ ถ้าเปลี่ยนทางชั่วเปลี่ยนจากมนุษย์แล้วก็เป็นเปรตเป็นผี เปลี่ยนจากเปรตจากผีแล้วก็เป็นนรกอเวจี มีแต่ผลเผาไหม้เราให้ร้อน กระทบกระวายเป็นมหันตทุกข์ เต็มไปด้วยความเปลี่ยนในทางที่ชั่ว

ให้เราพยายามเปลี่ยนในทางที่ดีแก้ตัวของเรานะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ ให้ท่านทั้งหลายได้นำไปพิจารณาปฏิบัติตน ให้เป็นสิริมงคลแก่ตัว อยู่ที่ไหนธรรมมีในใจสบายหมดนั้นแหละ ถ้าธรรมไม่มีหาความสบายไม่ได้ ไม่มีอะไรรับรองความสุขความสบายนอกจากธรรม เทศน์เพียงเท่านี้ละ เอาละการแสดงธรรมก็ขอยุติเพียงเท่านี้

-วัดบ้านดงเย็น อำเภอบ้านดุง ทองคำใต้ ๓๒ บาท ๑๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๕๘ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๖๔,๖๖๗ บาท

-อำเภอบ้านดุงทองคำใต้ ๖ บาท ๓๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๘๗ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๘๓๐,๘๗๘ บาท

รวมสองแห่ง ทองคำใต้ ๓๘ บาท ๔๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๗๔๕ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๘๙๕,๕๔๕ บาท

ที่นี้สรุปทองคำ วันที่ ๑๖ คือเมื่อวานนี้ ทองคำใต้ ๕๒ บาท ๗๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๗๖๐ ดอลลาร์ ดอลลาร์ได้ตั้งพันกว่าเมื่อวานนี้ ๑,๗๖๐ ดอลลาร์

ทองคำที่ได้หลังจากการมอบแล้วเวลานี้ ๑๘๓ กิโล ๕๗ บาท ๑๖ สตางค์ เกือบสองร้อยแล้วนะ ๑๘๓ กิโลกรัม ทองคำของเราที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง รวมยอดทองคำทั้งหมด ทั้งที่เข้าคลังหลวงแล้วและยังไม่เข้า เป็น ๔,๗๔๖ กิโล จวนจะถึงห้าพันแล้ว ถ้าห้าพันก็เรียกว่าห้าตัน นี่ได้ ๔,๗๔๖ กิโลแล้วจวนจะถึงแปดร้อยแล้ว พอถึงพันเมื่อไรก็หลอม เราจะหลอมเมื่อถึงพันแล้วก็มอบเลย ถ้ามันควรมอบ ถ้ามอบ ๆ ในระยะเวลาวันที่ ๑๒ เมษายน นะ วันครบช่วยชาติมา ๔ ปี เราก็จะมอบในระยะนั้นละ ถ้ายังไม่ได้ก็ต้องรอไป เหนื่อยมากนะเรา โอ้.เหนื่อยจริง ๆ เทศน์สองพักสามพัก เทศน์ทั้งวัน เมื่อวานนี้ก็เทศน์ไปได้ ๕๕ นาทีหมดกำลัง ไม่ถึงชั่วโมงเหนื่อยมาก ไปพูดทั้งบ้านดงเย็นบ้านดุงอะไร ๆ บ้างหลายแห่ง เหนื่อย

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com